

09 — ШИТАКИ

Освртала се по соби, брзо прелећући погледом по књигама, све док, уз једно победоносно „аха“, није узела једну.

Иако је желела да што пре пронађе слику и опис печурке, није пала у замку нестрпљивости па да листа и по неколико страница одједном, него је листала једну по једну, загледајући сваку слику, па чак и оне за које се на први поглед, због велике разлике у облику и боји, могло утврдити да не одговарају оним печуркама које је пронашла.

Како то обично бива кад нешто тражимо у књигама, пронашла је одговарајућу слику тек при крају књиге. Окренула је неколико пута књигу, загледајући слику са свих страна.

На слици се налазила печурка шитаке, некада врло популарна као храна, али и део традиционалне медицине азијских народа.

За непун минут је корачала ливадом ка стотинак метара удаљеној бочној огради, уз коју је била набацана гомила цепаница у полураспаднутом стању. Никада их није искористила, иако је имала сав потребан алат за грубо сечење, али и фину обраду. Дрво јој није било потребно ни за огрев, ни за припремање хране. Нафте је довукла у хангар у количинама које ће јој бити довољне за долазећих двадесетак година. У неком ванредном случају могла је отићи до оближње безинске станице и из резервоара узети колико јој буде воља.

Из цепаница су избили нежни мрко-љубичасти шеширићи, попрскани мноштвом беличастих мрља.

Примакла је нос печуркама. Мирисало је на труло дрво и бели лук. Убрала је шеширић и пажљиво одгризла комадић. Ако је погрешила, па загризла неку погану отровницу, од тог комадића неће умрети.

Лагано је преметала комадић по устима, упијајући благи млечни укус. Да, да, млечни укус и мирис који подсећа на бели лук, то је то, грешке нема, нашла је лековито гурманско благо.

У даљини, према граду, из неба је затутњало. Облаци су се као помахнитали ковитлали и ношени невидљивим рукама сабијани једни у друге, у мрачно сиво тесто, које је са сваким новим замахом тих невидљивих руку нарастало и ширило се. Спремала се још једна олуја. Ветрови су увек олује носили од града и веома често су је у сред ноћи будили ударци леда по крову. Дешавало се да и по дану, у изненадном налету, ледене куглице, као да су лукаво чекале на њену неопрезност, кроз отворене прозоре на крову стаклене баште, погоде неки засад поврћа.

Ухватила ју је паника, јер је знала да ће лед уништити све печурке. Морала их је спасити!

Убацила је уста шеширић који је малопре откинула и, жваћући, потрчала према хангару, надајући се да ће пронаћи неки лим, даске, цераду, или било шта што би јој могло послужити да покрије гомилу цепаница са печуркама.

Помахнитало је превртала гомиле старудије, бацајући све ка вратима. Зној јој је лио низ чело и лице.

— Брже, Ана, брже! Олуја само што није ударила! Хоћеш ли да убије све мале печурке? — повикао је Роберт, а у гласу му се осећао прекор.

— Па, видиш да журим, човече, зар си слеп! - нервирао ју је кад год би изразио сумњу у њену способност да нешто уради ваљано. - Боље би било да ми помогнеш, уместо што тако цинично добацујеш!

— Ако не пожуриш, ускоро нећеш имати своје печурке - закикотао се.

— Идиоте! Ништа се ниси променио! Ниси требао ни да се враћаш!

Извукла је повелик смотак дебеле пластичне фолије и потрчала ка цепаницама и печуркама. Олуја је рикала у висинама, на само километар удаљености. Могла је да види беле, као паперјасте завесе, које су лепршале, спајајући облаке и земљу испод њих. Знала је да то нису паперјасте завесе, него милијарде куглица леда.

Оклизнула се и пала на леђа, а фолија се размотала.

— Неспособна фрајлице! — Роберт се насмејао. — Градско дете ни по трави не зна трчати!

Кад би јој се само довољно примакао да удари! Али, он јој се налазио иза леђа, невидљив и неухватљив.

Успела је да устане. Зграбила је фолију и почела је навлачити над цепанице, пазећи да не повреди шешириће. Олуја се приближила и ледени дах се већ могао осетити. Размотавала је фолију и у слојевима је бацала преко цепаница. Прве куглице леда су почеле добовати. Одлучила је да остане са печуркама, јер није могла бити сигурна да ће фолија одолети ударцима леда. Ако би се померила, печурке би за трен ока биле смрскане и заувек изгубљене.

Завукла се под фолију. Дотакла је један шеширић.

— Јепе моје пецујкице... — разнежено је протепала.

— Гле блесаче — Роберт удари по фолији. — Прича са печуркетицама! Ана, требало би да пуцаш себи у главу.

— Ах, што те лед не самеље, ђубре једно! — повикала је. — Увек си био ђубре и остао си ђубре!

Осетила је велик притисак у глави. Од олује, помислила је. А онда се притисак појавио у стомаку. Није стигла ни да јаукне, а притисак се преселио у грудни кош. Пред очима јој искочише црвене искрице.

— Охо-хо — Роберт поче ударати по фолији у ритму неке само њему знане песме. — Изгједа да су ти пецујкице припјемиле изненађење — спрдао се, имитирајући њено тепање.

Згрчила се, пала на бок и почела повраћати. Олуја је урлала изнад ње, а лед је ударао у фолију, стварајући у њеној глави грмљавину стотина коња у пуном галопу.

— Роберте... — прокрљала је — Помози ми ...

Није је удостојио одговора. Нагло је утонула у таму.

* * *

Дошла је себи и постала свесна кроз један снажан удах, сличан удаху рониоца на бисере кад са пуном мрежом избије главом на површину.

Подвукла је ноге под себе и клекла. Тешким рукама је склонила фолију. Олуја је прошла. По положају Сунца је закључила да је најмање два сата била у несвести.

А онда је протрнула.

— Роберте? — тихо је позвала.

Склопила је очи. Наравно, није јој се ни могао одазвати. Има већ две године како је пуцао себи у главу. Нису их убиле бомбе, а онда ју је он издао и убио сам себе. И њу оставио сасвим саму на овом мртвом свету.

Али, ако га нема већ две године, како то да је причала са њим?

Печурке! Нису то никакве штаки лековите печурке! Погрешила је у идентификацији. И остала жива! И причала је са Робертом! Он се вратио!

Убрала је један шеширић и брзо га убацила у уста. Почела је жвакати. Склупчала се на трави.

— Нећемо се свађати, Роберте — прошапутала је.